

De skepping van de aarde

Mijn dochter Atty heeft als onderwijzeres op de St. Jozefschool gewerkt en kreeg dit opstel van één van haar leerlingen in de godsdienstles.

In het begin was er helegaar niks en toen zei God dat 't een dooie boel was en toen begon ie te skeppen. Hij maakte aldereerst licht. Hij zee gewoon: Het worde licht en toen ging de lamp an. Toen maakte ie hier en deer 'n kuul en deer gooide hij water in en dat was de zee. En toen skiep God de planten en dieren. Hij hep toen wel een rotstreek uuthaalt want hij hep toen goeie planten en dieren skapen, maar ok stiekels en onkruid en muzen en ratten en pissebedden en orekrupers en nog veel meer herrie weer we allien maar arremoot van hewwe. Toen docht God, deer moet ok nog een mens bee, dan ken die een beetje de baas speulen over alles wat ik gemaakt hep. Hij maakte toen een pop van modder en hij blies hem in z'n snuffer en toen begon die pop te leven en dat was Adam.

God gaf Adam een stukkie land dat ie het paradijs noemde en deer hield God zelf de hypotheek op. Nou, 't gong wel pittig hoor, met Adam op z'n landje. Hij skarrelde aardig z'n kossie bee elkaar. Hij had een hoekie piepers, wat kool en 'n hoekie biete en wortels. Hij teelde ook nog wat krokussen en tulleepies maar deer zat ie niet zo best mee, want er was gien mens weer ie ze an kon verkopen. Kortom, Adam had heus gien droog brood. Maar 't begrote God dat Adam alsmaar allien was en hij nam, toen Adam z'n middagsleepie dee, stiekum een rib van Adam en deer maakte hij Eva van.

Toen Adam wakker wier, docht ie: verrek, ik liek wel wat kwiet en toen kreeg ie deur dat 't een rib was. Hij keek om zich heen en toen zag ie dat er een verrekte mooie meid naast 'm lag. Ze keek 'm zo lief an dat Adam voelde dat 't gien slechte ruil was...len rippie maar.

Adam zei tegen Eva; je leit hier nou zomaar wel naast me, maar eerst trouwen, hoor, want ik hou niet van hokken en dat hewwe ze toen deen. Het gong best pittig hoor, met 't stel. Adam ging gewoon naar 't land en Eva hield 't huushouwe en 't foortuuntje bee.

Nou stond er in dat foortuuntje 'n winterknarreboom, maar deer mochten ze niet ankommen van God. Maar op een keer was Eva in 't tuuntje om stiekels te hakken toen er een grote regenwurm in die boom hing en die zei tegen Eva: motte jullie niet 's an de pere? Ze benne nou riep. Nee, zeit Eva, dat mag niet van God. Toen zei de wurm weer: dat wil God niet hewwe omdat jullie dan teveul kaponses kregge. Nou, docht Eva, als dat alles is, wat zou 't ok en ze plukte een kookzootje. En 's evends dat het ete op tafel kwam, zag Adam dat ze an de pere mosten. Hij zei teugen Eva: hoe ken je dat nou doen? Oh, zeit Eva, wat zou 't, het is maar voor ien keer. Ze zatte net goed en wel te eten, toen er op de ramen klopt wier. Adam zeit: verrek, d'r is volk. Ja, ik ben 't, zeit God. Oh, zeit Adam. En wat eten jullie vandaag, zeit God. Adam zei: we hewwe nog 'n endje van 't varken in de pan. Oh, zeit God. En wat hewwe jullie dr bee? Deer hejje 't gelazer, docht Adam, Hij zee: we ete pere, maar ik lust ze niet zo graag.

Toen zei God: Dat wou ik toch niet hewwe, nou ken je oplazeren. Ik zeg de hypotheek op en vertrekken!

En zo kwam het dat Adam de allereerste asielzoeker werd.

C. Zevenhoven-Kuip

Den Burg